

מונולוג עם ג'קי לוי



קה. אין מזגנים בבתי-הספר, וזה ישוב נורא חם בקיץ!
● בריאות. תחלופת הרופאים היא בתדירות כלי-כך גבוהה, שרובם לא מכירים בכלל את הפציינטים. אין אף רופא מקומי אחד ביישוב! רופאי-המישפחה הם גם רופאי-ילדים. צריכים לראות את התורים הארוכים לרופא אייעור, רופאי-נשים.
 איזה תכונות חייבות להימצא בפרויקטאי? כיום קשה לומר: אדם ישר... זה פשוט לא מצלצל. אדם שרץ לפוליטיקה חייב להיות בנוי לביקורת, להש-

מעצים. הוא עמד בחורשה. זה היה מקום-מיפגש, מועדון שכונתי. הכל היה יוזמה שלנו, של הילדים.
 אני זוכר איזה קרבות התנהלו אז בין השכונות.
 סרטים? בטח, היינו עושים סרטים לבר מקרטון... היינו מסובבים סרט, כשנר היה דלוק מאחור, וכך היינו רואים תמונות.
 הייתי תלמיד ככה, כמו כולם. במבט לאחור, אני מבין שיכולתי למצות את עצמי הרבה יותר, אילו הייתי משקיע, מתאמץ. תמיד נזכרים באיחור.

ולדתי לפני 28 שנים בבית-שאן.
 אני הבן השני בבית. יש לי אחות גדולה יותר.
 זיכרון-ילדות חזק? תקופת הקטיור שותו תלמידה מהכיתה שלי נהרגה בכיתה ג' מקטיושה.
 זה היה מול עיני. הייתי נוכח. זה קרה כמה דקות לפני 8 בבוקר. היינו בדרך לבית-הספר. הלכנו אולי מרחק של 20 מטרים ממנה. הקטיושה נפלה, והיא קיבלה רסיס בראש. כמה ילדים נפצעו. היא נהרגה. אני זוכר את זה חזק.

"אני הילד של אבא!"

שיקול מיפלגתי. לכן החלטתי מראש לרוץ ברשימה עצמאית. בבחירות לכנסת עברתי בכל הכוח למען הליכוד. כבר כשהייתי ב-

מצות. חייבת להיות לו גישה לאנשים, חייב להיות לו ביטחון עצמי. כשהוא לוקח על עצמו נושא — הוא חייב ללכת עימו עד הסוף. זה חוזר שוב

רות, שומרים שבת — לא מעשנים, לא נוסעים, לא מטלפנים.
 כל השרים יודעים שאסור לטלפן אל אבא בשבת, אסור לבוא לבקר. לא היינו מקשיבים לחדשות בשבת, לא כלום. היינו מנותקים מהכל. רק כמוצאי-שבת היה מתחיל הבלגאן. זה מה שהיה נותן לאבא את הכוח לכל השבוע — השבת, יום כשבוע כלי פוליטיקה!
 התחתנתי ב'1985. מאז אני כבר אבא לשתי תאומות ובת.

דח: "אני יתר דחי אבא!"

ה בית של ההורים מסורתי: כל שישישבת היינו הולכים לבית-כנסת, מתפללים ביחד, שומרים כש-

לא הייתי אומר שהיתה לי ילדות עניה בבית-שאן. היינו רווקא מאוד פעילים פה. הייתי ילד שובב מאוד. תמיד אהבתי להיות במרכז-העניינים. הילדות שלי היתה שונה מילדות בעיר. זאת היתה ילדות של יותר מנהיגות. היינו מקימים, למשל, "מח"נה" — זה היה בית שכנינו בעצמנו

לא לאכזב את אבא!

זה מתחיל בצורה שבה הם מבטאים את השם — יש ביניהם המכנים אותו "אבא", ויש הנוקבים בשם הפרטי.

ערב רב כלי-כך של רגשות: יראה והערצה עד כדי התבטלות. אחריות כבדה מנשוא, ממוססת ממש. התמודדות סמויה עם הידיעה, שהחדרה בהם מגיל רך, שתמיד-תמיד ישו אותם לאבוביהם, אך אין להם כל סיכוי להיות נמילים כמותם, מעצם העובדה שהם "בנים של".

משחר ילדותם הם מעוררים קינאה. נראה כי דרכם, עד אחרית-החיים, סלולה, ואילו הם מרגישים אחרת. קצרי-הרוח ימשכו בכתף ויאמרו: "מתוסבבים!"

ג'קי לוי נשמע בטלפון כאיש קליל, נחמד ואופטימי. כך הוא נשמע עד שהתחיל (ביזמות!) להסתבך בטלפון בנושא-הנושאים: הבן של אבא.

לוי, המתמודד על ראשות עיריית בית-שאן, הוא — מה לעשות — ה"בן של" דויד לוי, וכבר דרך שפופרת-הטלפון הוא נשמע מתנצל ומתנפל, מגיע, חושש, כורע תחת המעמסה היומיומית של להיות הבן הבכור (יש לו אחות בכירה יותר) של דויד לוי, ועוד בבית-שאן. הוא הזהיר מראש שאינו משתגע לפתח את הנושא הזה. אבל הוא לא ניסה לסגת ממנו. הוא נגרר בכיוון זה בהשלמה גמורה, והמילה "אבא" שבה וחזרה במהלך השיחה, גם כשניסיתי באמת ובתמים להפריד בין ג'קי, הפוליטיקאי המתחיל, ובין אביו, סגן ראש-הממשלה.

ג'קי הוא בחור מקסים. שלא כאביו, הבומבסטיטי ממנו והלאה, והיומרות שלו אינן חורגות מאלה של כל פוליטיקאי בתחילת-דרכו. זאת, כמובן, מבלי להתייחס ליומרת-היומרות שלא הוזכרה בשני חה, אך שריחמה מעליה: לא לאכזב את אבא!

מעמיהם הגיע ג'קי לוי לכותרות, ביחד עם עיר-מולדתו, בית-שאן:

● בפעם הראשונה: כשהתנהלה נגדו — נגד הבן של דויד לוי! — חקירה מישטרית, שנגעה לעבודתו כעוזרו של דוד פוגל, ראש-מועצת רמת-ישי.

● בפעם השנייה: כשהתנהלו דיונים אם יש להדיחו מחרות — את הבן של דויד לוי! — מפני שהחליט להתמודד בבחירות המוני-ציפוליות בבית-שאן בראש רשימה עצמאית, למרות מורת-הרוח שעורר צעד זה בקרב גורמים בחרות.

ג'קי הצליח ללג מעל שתי משוכות אלה בקלילות יחסית. הנשמות הטובות הנידו ראש ואמרו בהבנה: נו, בוודאי, לולא היה הבן של לוי...

אבל ג'קי בן ה-28 מכוון כולו למטרה: הוא רץ נגד השעון ומנסה לקנות כמה שיותר תומכים עד שעת-האמס (ה-28 בפברואר, יום הבחירות המוניציפוליות). מפזר חיוכים, משרה אופטימיות, מלא כוונות טובות, סוחף את האנשים מסביבו, מראה ניצנים של כושר-מנהיגות. פוליטיקאי מבטן ומלידה. כמובן, לולא היה הבן של דויד לוי...

בית-ספר תיכון, הייתי יושבראש סניף-הצעירים של חרות. אני חבר מרכז-חרות מאז הוועידה האחרונה.

המטרה של רשימה מקומית היא בבחירת הצוות הטוב ביותר שיכולנו למצוא להרכבת רשימה. רובם אהודים בעיר, טובת העיר לנגד עיניהם.

רוכנו ליכודניקים, ברור. צפיתי ש-יהיו בעיות בתנועה, אבל לא האמנתי לרגע שיורקו אותנו מחרות, ועובדה היא שצדקתי. ישבתי מול הוועדה המר ניציפולית העליונה של חרות, ושיכ-נעתי אותם בצירקת.

למישחק-הזמן של אבא: אם אתה טוב — הזמן יוכיח זאת, תתקדם, כן, הטור בים מנצחים...

ההשמצות עלי? נו, כשבחור צעיר מצליח — זה מנקר-עיניים. היתה עלי חקירת-מישטרה, כשעברתי ברמת-ישי. טענו נגדי כאלו עברתי בשתי עבודות, וקיבלתי דבר במירמה. נח-

קרתי במישטרה. זה היה נורא לא-נעים. בסוף — לא רק שהתיק נגדי נסגר, אלא שקיבלתי התנצלות של שר-המישטרה ומהמפכ"ל. אני שמח מאוד שהיתה חקירה. כן, כן, יצאתי מכל זה מחזוק.

פוליטיקה: "לא

אחי מחרות!"

ה חלטתי לרוץ לראשות עיריית בית-שאן לפני חצי שנה. עברתי כרמתיישי חמש שנים. היי תי עוזרו של דוד פוגל, ראש-המור-עצה. הייתי האחראי על התקציבים, על הפרוייקטים, על התיאום עם מישרדי-הממשלה השונים.

בכל יום הייתי נוסע בית-שאן-רמת-ישי. בתקופה הזאת, רק אז, התחלתי להבין עד כמה קשות בעיותיה של בית-שאן, קשות ממה שחשבתי. כל עוד הייתי בתוכה — חשבתי, כמו כר-לם, שזאת הבעייה של הממשלה.

פנו אלי חברים ולחצו שארוץ. התל-בטתי עם האשה, החברים, דוד פוגל. עם אבא? דווקא לא: הודעתי לו הח-לטה מוגמרת.

אנחנו כבר לא בני 18, נכון? לקחתי תמונת-מצב של מה שעשי-תי ברמתיישי במשך חמש שנות עבר-רתי שם: הקשר שיצרתי עם מישרדי-הממשלה, קשרים שפיתחתי עם גורי-מים חשובים מחו"ל. הגעתי להכרה ברורה — אני בטח נשמע שחצן —

שאני מסוגל לתרום לעיר בנושאים החשובים ביותר שבהם לא נעשה כלום בשנים האחרונות, ואני מתכוון לתקו-פת כהונתו של שלמה ברילולו, ראש-העיר הנוכחי.

מהן בעיותיה העיקריות של בית-שאן?

● **התעסקה בעיר.** זוהי הבעייה עייה מיספר 1 של המקום. האוכלוסייה לא גדלה במשך שנים. על הנייר רשוי-מים 13 אלף תושבים. אבל חלקם עובו-במציאות.

● **חינוך.** אין ביישוב מורים במיק-צועות כמו אנגלית, מתימטיקה, פיסי-



בחדרי-העבודה, ליד הבאבאי-סאלי. נחקרתי במישטרה. זה היה נורא לא-נעים!